

Synthese (3.19) Ken je zelf – de intieme dood

In Synthese (3.5) Ken je zelf – ruimte doet Arnold getuigenis van zijn begeleiding van een terminale vrouw en zegt onder andere : “..... en in diezelfde ruimte beleef en aanvaard ik mijn eigen emoties.”

In antwoord op de vraag wat dit concreet voor hem betekende en hoe hij hiermee heeft leren omgaan, heeft Arnold het volgende geantwoord :

“Kort na het begin van de begeleiding van Liesbeth heb ik opnieuw uit de bibliotheek “De intieme dood “ van Marie de Hennezel geleend en herlezen. De ene bevestiging na de ander van mijn eigen ervaren en voelen trof ik in dit boek aan. In de periodieke dagen van opleiding werd aan de eigen emotionele aspecten voorbijgegaan of slechts terloops ter sprake gebracht.

Met stukjes en beetjes – met meer kon gewoonweg niet – lees ik de diep ontroerende en soms met een haast hemelse schoonheid beschreven getuigenissen en beleven van de schrijfster bij haar begeleiden van terminaal zieken. En tegelijkertijd is daar mijn eigen begeleiding van Liesbeth en haar man en de emoties waar ik ingedompeld wordt.

*Het ingedompeld worden en de eigen emoties ervaren is de prijs die betaald **moet** worden om te kunnen helpen en communiceren over dat wat ons het diepste raakt. De meeste mensen willen helpen, maar willen deze prijs niet betalen. Onmogelijk, verdomme het is onmogelijk om bij jezelf te komen, je allerdiepste zelf én de ander, zonder te betalen!!! Ook Marie de Hennezel stelt dat deze pijn soms intens is.*

Er wordt gezegd jezelf niet te verliezen in je hulpverlening wil je van effectieve hulp blijven. Juist, maar eerst moet je deze emoties doorleefd hebben en wellicht meermaals, want dan komt spontaan het mededogen en de kracht van het hart. Dan ontstaat de ruimte die anders door je eigen onverwerkte gevoelens vergrendeld blijft. Terecht staat er in jouw syllabus het citaat van Rainer Rilke : angsten zijn als draken die je grootste schat bewaken. En ook op de startpagina van je website het citaat van Ramana Maharshi : ...speel je rol in de wereld uit héél je hart!

Waarom dit “moeilijke” werk en waarom daarbij die lastige wijze van gaan? Ik weet het niet. Er is geen overweging, geen verlangen daartoe, niets van dat al. Er is alleen een voelend weten dit te moeten doen.

In de Upanishaden staat : “Je bent wat je diepste verlangen is; zo je verlangen is zo is je wil; zo je wil is zo zijn je daden; zo je daden zijn zo is je oogst.” Ik geloof dat dit slechts gedeeltelijk waar is. Er is iets dat nog voorbij verlangen ligt, voorbij het begrip roeping. Ik kan het niet anders zeggen dan : het is een voelend weten van zulk een intense diepte afkomstig dat het weten een niet wetend weten is.”